

Dragi prijatelji umjetnosti, poštovani uzvanici,
prečasni mons. Antune Sente,
poštovani doktore Prka, gospodine Špoljariću,
dragi Karlovčani i svi ljubitelji ljepote,

velika mi je radost večeras biti ovdje, u Nacionalnom svetištu svetoga Josipa, na otvorenju izložbe „Sakralnost pejzaža“ akademskog slikara Zdravka Ćosića.

Dok gledam ova ulja i crteže, pogotovo akvarele, u meni se bude vrlo osobne uspomene.

Moja pokojna majka bila je slikarica iz škole Zdravka Ćosića. Još kao djevojčica gledala sam kako nastaje akvarel, kako voda i boja zajedno stvaraju nešto nježno, prolazno, a opet duboko i trajno. Kasnije sam jednako zadivljeno promatrala i ulja, njihove slojeve, gustoću i toplinu boje, kao i jednostavnost crteža u kojem nekoliko linija može ispričati čitav unutarnji svijet. Možda sam upravo tada prvi put osjetila da umjetnost nije samo slika... Nego molitva. I pogled duše.

I zato večeras, gledajući djela Zdravka Ćosića, imam osjećaj kao da ponovno gledam majčine ruke nad papirom i platnom. Tu tišinu. Tu mekoću boje. Taj mir koji dolazi iz prirode.

Pejzaži Zdravka Ćosića nisu samo krajolici.

Oni su unutarnji prostori čovjeka.

Prostori tišine.

Susreta.

Predanja.

U vremenu buke i ubrzanosti, ovakve slike vraćaju čovjeka sebi. I još više - vraćaju ga Bogu.

Večeras posebno želim zahvaliti gospodinu doc. prim. dr. sc. Matiji Prki, koji s ljubavlju čuva ovu vrijednu zbirku i omogućuje da umjetnost ne

ostane zatvorena u privatnosti, nego postane dar zajednici. U Zbirci Prka nalaze se i slika iz fundusa Laudato galerije, i to mi je posebno drago jer vjerujem da umjetnost uvijek treba povezivati ljude, prostore i srca.

Krajem veljače ove godine imala sam priliku otvoriti izložbu Zdravka Ćosića „*Ćosić kod Vitića*“ u negdašnjem prostoru moje informatičke tvrtke. Nisam tada mogla slutiti da ću tako brzo ponovno stajati pred njegovim djelom, sada ovdje, u Nacionalnom svetištu svetog Josipa.

A večeras dolazim ovamo gotovo ravno iz Slavonije. Noćas smo se vratili iz Slavanskog Broda, moga rodnog grada. I dok sam putovala prema Zagrebu, razmišljala sam upravo o tome koliko naš narod nosi ljepotu u sebi, u ravninama, rijekama, šumama, pjesmi, vjeri i umjetnosti. I koliko su umjetnici poput Zdravka Ćosića znali tu ljepotu prepoznati i pretvoriti u tišinu boje.

Bog neka čuva Slavoniju.

Bog neka čuva našu Hrvatsku i hrvatski narod.

I Bog neka blagoslovi sve umjetnike koji nas svojim darom podsjećaju da je čovjek stvoren za ljepotu.

Hvala organizatorima, Udruzi „Biskup Martin Borković“, Zbirci Prka i Nacionalnom svetištu svetoga Josipa na ovoj večeri kulture i duha.

A svima vama želim da ovu izložbu ne gledate samo očima, nego i srcem.

Jer prava umjetnost uvijek govori tiho.

Ali dopire duboko.